

A Szent László Gimnázium kiadványa

MAGTÁRlap

művészetek völgye 2007

07.30.

White blues a kocsmában

Nem, nem Cili néni kocsmájának propagandalapja vagyunk, egyszerűen csak muszáj írunk róla, mert ott történnek a dolgok. Kultuszhelyé, Kapolcs, vagy akár az egész Völgy központjává vált.

Nem csoda, hogy a fergeteges rockabillyt játszó Tom White is pont ezt a placót választotta koncertjeinek helyszínéként. Meghirdetve a programfüzetben nincsenek, mégis minden nap kettőtől telt kocsmá előtt játszanak. A legtöbben véletlenül tévednek ide, akárcsak mi, de elszakadni nem bírnak, beállnak inkább táncolni, tapsolni. Nagyban köszönhető ez Tamásnak, a hidrogénszöke énekésznek, stílusa lehengerlő. Szinte kérdezni sem kell, mesél magától. *„Már nagyon sok mindent kipróbáltam, először például a fűvös szakot, de aztán rátaláltam a bluesra, azóta csak ez van, szerintem nem is nagyon fogok már változni. Ja, amúgy karatézta is, kétszer voltam magyar bajnok, de mára már csak a fitness maradt. A zenekar mellett pedig pizzafutárként dolgozom. De egyébként meg egy igazi vidéki paraszt vagyok”* – mondja és nevet. Meglepő módon a durva külső ellenére egy kis faluban él,

feleségével. *„Jó, néha persze dörgölözöm a csajokhoz a koncerten, vannak ilyenek, hogy feldobjam a bulit, de a feleségemet nem zavarja, elfogadta ezt az életmódot.”*

Aztán rátérünk azért a zenére is, *„add ide, leírom neked inkább én”,* mondja, mikor a példaképeiről beszél. Brian Setzer, fontos név, hiszen nagyjából hét éve miatta kezdődött minden, a stílus, a haj, a fülbevalók, tetoválások s persze a zenekar. Azóta mindenféle amerikai zenét játszanak, bluestól a swingen át a rockabilly-ig. *„Sok híres számot játszunk, de mindig átalakítjuk őket a saját hangzásvilágunkra. Például lassú számot egyszerűen nem tudunk játszani, most is próbáltuk, nem ment.”* A szájharmónikás-énekes Fehér Tamás alias Tom White mellett a zenekart a gitáros Motyovszky László, a basszusgitáros Sárközi Zsolt és a dobos Reggel Ferenc alkotják. Ezen a mai koncerten Probajszky Mátyással kiegészülve játszottak, legalábbis néhány szám erejéig duóban énekeltek Tamással.

A banda Kapolcson, mindig ugyanitt, már négy éve játszik, de fellépnek a Szigeten is majd (augusztus 11-én, ha esetleg valaki...). Év közben pedig maradnak a füstös kis kocsmák, klubok. Menjünk, bulizzunk, mert erre aztán lehet!

Nagy Klaudia

Újrahasznosítás gyerekek módra

Ti tudjátok, hogy kell házat építeni? Nem? Akkor el kellett volna mennetek Kaposcsra az Evangélikus Udvarba, ahol legtöbbször a Kolibri Völgy programjai láthatóak (vagy jelen esetben tapasztalhatóak).

Kedden egy igazán izgalmas program várta a gyerekeket. Egész nap a Crayola-Brio játszóház volt jelen a Kolibri-fészekben a Pagony könyvesbolt felkérésére. A foglalkozáson a fiatalok megtanulhattak igazi házat építeni. A szervező, Soós Dóra szerint ez igen fontos, mert sok gyerek azt hiszi, hogy az épületek a földből nőnek ki és fogalmuk sincs olyan alapvető dolgokról, mint hogy hogyan is folyik maga a házepítés és hogy a bocik nem lilák. Ahogy sok városi gyerek hiszi. Készíthettek kutakat és mindenféle egy- vagy akár többszintes házat.

Én már egészen piciként, ötéves koromban is tudtam, hogyan húznak fel egy házat, mert akkor épült a saját otthonunk

és én természetesen egész végig ott kotnyeleskedtem a felnőttek lába alatt. Persze nem minden gyerek lehet ilyen szerencsés, hogy átéljen egy ilyen emlé-

kezetes időszakot az életében. Ennek a pótlására tökéletes a Crayola-Brio játszóház ezen programja.

A házakhoz bár kicsi, de igazi téglákat használtak. A maltert pedig egyszerűen kukoricalisztre cserélték. Az elkészült épületeket sajnos nem viheték haza, de ha a gyerekek megszerették az építkezést, vehettek téglácskákat és ragasztóanyagot, majd otthon ugyanúgy folytathatják munkájukat. Az alapanyagokat a Tejfog cég adta, melynek a szórakoztatás mellett reklámozási lehetőséget nyújt ez a rendezvény. Amikor végeznek az építéssel és le kívánják rombolni, egyszerűen csak beledobják egy vízzel teli vödörbe és pár perc múlva kész az új téglá. Ez a játék nagyon hasonlít a legóhoz: azzal is felépíthetsz valamit, majd mikor meguntad, csak simán szétzeded.

Ha felkeltette az érdeklődésüket a program, akkor a Művészetek Völgyén kívül megtalálhatják őket Budapesten is, mivel ott is tartanak mindennap foglalkozásokat.

Nyíri Beáta

Ki vár a várban?

A Völgyben ismét kisütött a Nap, felszáradt a sár. A falvak megteltek emberekkel, mindenütt szólt a zene és folytatódtak a szabadtéri műsorok. Nem volt ez másképp a völgyközpontban, Kapolcson sem.

Már délelőtt elindultam a Magtárból le a faluba, hogy megtudjam: „Ki vár a várban?” Mint utóbb kiderült, a Kolibri völgyben, ahol a program megrendezésre került, gyerekek vártak és egy kedves, kézműves nő, aki a foglalkozást tartotta. A foglalkozás a címét egy mesekönyvről kapta, mely ott, az asztalon ki is volt rakva.

A kicsik körbeültek egy nagy asztal és apró kerámiatéglából pici házakat, kutat, várakat építettek malterrel. A malterben víz, kukoricadara és ragasztó volt, hogy egyben tartsa az építményeket. A gyerekek nagyon élvezték az építkezést, különösen a kisfiúk, de talán ez nem is olyan meglepő. A lányok menségére legyen mondvá, ők szépen építettek, de lassan, míg a fiúk gyorsan, de kevésbé szépen.

Ahogy telt az idő, úgy nőtt az érdeklődés a foglalkozás után. Fél tizenegykor kezdtek, akkor körülbelül öt kisgyerek

dolgozott a művén, egy óra elteltével azonban ez a szám tíz-tizenkettőre nőtt. Lassanként még a szülők is beszálltak az építkezésekbe, és sok szép alkotás született, amiket haza lehetett vinni.

A foglalkozás végére a téglácskák jócskán megfogyatkoztak, a hangulat azonban maradt a régi. A gyerekek egymással csevegtek és méregették a másik művét, vajon melyik a jobb. Élmény volt nézni is. Kis idő elteltével a zenét is bekapcsolták a háttérben, gyerekdalok szóltak. A foglalkozás szervezője lassan nem tudott elég alapanyagot adni az építkezésekhez, de hamar megérkezett az utánpótlás, téglácskák és kukoricadara formájában.

Összefoglalva azt gondolom, azok a családok, akik ma Kapolcst és a Kolibri völgyet választották úticélul, nagyon jól döntöttek, és jól szórakoztak. Akik viszont nem voltak ott, bánhatják, mivel ez volt az egyetlen alkalom.

Bakos Csenge „Manjari”

KLÍMA VÉDELME!

Ma Kapolcson jártam, a Zöld Völgyben. Eredetileg a Klíma totóra indultam, de ott kiderült, hogy ez csak egy része az MTSZ (Magyar Természetvédők Szövetsége) játékanak. A játék négy részből áll, sajnos azonban én csak kettőt tudtam megjegyezni.

Az egyik a Klíma totó. A kérdések nehezek. Nehezek azoknak, akik nem olvásák el előtte a Zöld sátor mellett felállított figyelemfelkeltő táblákat. Ugyanis azokat valaki tüzetesen átvizsgálja, minden kérdésre egy pillanat alatt tudja a választ.

A sátor mögött a bejáratnál pedig kis kosarakat helyeztek ki, amelyekbe különféle élelmiszereket tettek, följük egy-egy kis táblácskával. A táblákon az állt, hogy az adott élelmiszer honnan származik, illetve, hogy a szállítása alatt mennyi üvegházhatású gázt bocsátanak ki.

Néhány a meglepő adatokból: a fohagymát Kínából importáljuk, ami 18 ezer km-re van, és a szállítás alatt 2,6 kg üvegházhatású gázt bocsátanak ki. A csirkehúst Brazíliából szállítják hozzánk, 12 ezer km távolságból és ezalatt 2,2 kg gázzal szennyezzük a környezetet. A zöldsálmát Olaszországtól vesszük, 1300 km messziről és ezzel 0,3 kg gázt szabadítunk a Földre.

Ezeket látva, hallva és olvasva kezdem megérteni az MTSZ eltökélt tagjait. Hiszen igazuk van. Nem tehetjük ezt szegény Földünkkel, ahol élünk, ami

él. Ez a szervezet most azért küzd, hogy Magyarországon radikálisan átformálja a ma érvényben levő, környezetkárosító "szakpolitikát". Jelenleg a Művészetek Völgyében gyűjtenek aláírásokat (megjegyzem, már nagyon sokan aláírták, itt a Völgyben), de később a Sziget fesztiválon is jelen lesznek.

Visszatérve a játékokra a második, amire emlékszem, az úgynevezett Klíma-festés. Ezen rengetegen vettek már részt és vesznek részt jelenleg is. A festés lényege, hogy színes papírra vesszük meg saját véleményünket a környezetszennyezéssel kapcsolatban. A kész művekből a szervezet egy házat készül építeni, hogy ezzel is felhívja a figyelmünket a Magyarországot sújtó éghajlatváltozásra.

Miután jobban megismertedtem az MTSZ-szel és tagjaival, úgy érzem, én egyetértek velük, és remélem, sikerül elérni céljukat. Ha pedig sikerül, az nem csak a szervezetnek lesz jó, hanem mindenkinek...

Bakos Csenge „Manjari”

Letűnt idők emlékei

Szerencsére sikerült jó helyet találnom a kis teremben, amelynek közepén egy plazma tv díszelgett. Vártam és vártam, alig jöttek. Aztán az óra mutatója megütötte a 6 órát, és az emberek özönlöttek be a szobába, egyre többen és többen. Pótszékeket kellett hozatni, kipakolni minden mozdítható tárgyat. Így is rengetegen ülőhely híján, a lábukra támaszkodtak. Pár perccel a fészkelődés után belépett egy magas, ősz hajú férfi, körszakállal. Ő volt Ráday Mihály, az Mtv1 Unokáink sem fogják látni műsorvezetője...

A vetítést a kapolcsi Kastély udvarában rendezték meg az érdeklődők számára. A film körülbelül 25 perces volt, és a meghívott műsorvezető egyik műsorából válogatták ki a szervezők. Témája a „Miért kell engedni, hogy a házak olyan állapotba jussanak...?” A film után a nézők kérdezhettek, beszélgethettek az előadóval.

Volt itt szó mindenről, kőszegi kúriákról, leépült malmokról, oroszánfejes sírkövekről. Ráday Mihály életcéljának tekintti, hogy megőrizze a jövő generációinak a beszakadt homlokzatú templomokat, 48-as kőszobros síremlékeket. A műsor mesélt nekünk a Bécsi u. 305. alatti üzlethelyiségről, amelyért 20 évvel ezelőtt harcolt, hogy újítsák fel, s amelyet 10 évvel ezelőtt újjáépítettek... modern stílusban. „Valamikor egy érthetetlen hülye belevert egy zászlórudat” – mondta az előadó. Vagy akár itt van a Kempinski hotel mögött álló épület, melyet 1911-ben

építettek, s sárgaréz borítása van. Megemlítette nekünk a műemléknek számító utcanévtáblákat, amelyeket meghagytak eredeti állapotukban, a régi nevükkel együtt. Talán a legérdekesebb egy kőszegi malom volt. 1800-ban épülhetett, nemrégiben egy házaspár vette meg, akik Birminghamben élnek, és onnan irányítják a munkálatokat. Miközben erről a régiségről nézhattünk pár képet, megható zenei aláfestés szólt a felvétel alatt.

Tudják, tényleg érdemes megőrizni a múltat a jövő számára, hiszen mi lenne, ha semmi sem maradt volna ránk. Lehet, hogy nem ismernénk az első magyar nyelvű Bibliát vagy a Grassalkovich-kastélyt.

Rapali Vivien

Az önismeret Iskolája avagy a valódi én

Furcsa érzéssel sétáltam be a templom kertjébe délután. Több stand áll egymás mellett, óriás fakönyvek kitéve, báméskodók hada. A cím alapján nem tudtam, mire gondoljak, mi ez a program? Mi készül itt?

Gondoltam, odaballagok egy pulthoz és megkérdezem, miről szól ez az egész. Kedvesen fogadtak és érdeklődtek, kérek-e egy lelkifröccsöt. Igen furcsán néztem rá, s talán még vissza is kérdeztem: - Tessék? - A hölgy segítőkészen elmagyarázta, hogy a lelkifröccs az tényleg fröccs, fehérbor és szódavíz keveréke, de attól lelki, hogy mielőtt belekortyolnánk italunkba, húzunk egy zsákszerű tarisznyából egy kis papírkát. Ezen a cetlin bölcseletek vannak, amelyeken az ital kortyolgatása közben kell elgondolkodni. Kedvesen elfogadtam az italt, s húztam egy „bölcseletet”.

Mennyi terv van az embernek szívében! De (csak) az maradandó, amit az Úr határoz – Példabeszédek 19,21

Miután elolvastam, továbbálltam, megnéztem a többi standot is. Találtam itt patikát, természetesen speciális patikát - Melinda csodapatikája -, de volt itt „Kész cirkusz az életem” is. Az utóbbi

bi abból állt, hogy megismerjük magunkat, gondolatainkat. Egy kisebb sátor állt rendelkezésemre, s egy halomnyi cirkuszi bábu. Órákig gondolkodhatam azon, hogyan vázoljam fel az életemet, a környezetemet a táblán a bábuk segítségével. Beleütköztem egy kézművesstandba is, itt rengeteg gyerek volt, s ennek is köze volt az önismerethez, mint itt szinte mindennek. Dobozkákat ragasztgattak, melyek belsejében szöveg rejtett. Nem messze innen volt egy társasjátékos stand, sajnos oda nem tudtam bejutni, foglalt volt. Mire kiértem a templomkertből, rájöttem, hogy ezek a Varázslatos Kövek segítenek rálelni valódi énemre.

„Személyiségünk egy gyémántkő melyet egész életünk során csiszolunk”

Rapalli Vivien

Tehát igaz a rózsaszín kód

Ugye nehéz elképzelni, hogy minden ember körül egy színes felhőburok lebeg? Harminc évig tartó munka eredményeképp amerikai tudósok kifejlesztettek egy speciális fényképezőgépet, ami képes érzékelni a testünkből áradó energiákat, és a rezgések

frekvenciája alapján átalakítani őket színekké.

A Művészetek völgyében, több faluban is lehetőség nyílik saját aurafotónkat elkészíttetni, és meghallgatni a szakember elemzését. Kapolcson két helyszínen is, és Taliándörögdön az Ősök Házában. Ha van elég pénz és elhatározás, hogy alá vessük magunkat egy elemzésnek,

megismerhetjük belőle személyiségünk egyes részeit, energiaszintünket, és különböző betegségekre is fény derülhet belőle, de ehhez mélyebb szaktudás szükségeltetik. Saját auránk árulkodik lelkiállapotunkról, és meglepő módon megállapítható belőle, hogy milyen magas szellemi, értelmi szinten vagyunk. Ezek az energiák a csakrákon, egész testünket behálózó csatornákon közlekednek. Ha ezek elakadnak,

meg kell tisztítani őket. Néhány éve egy majálison a kezembe nyomtak egy mandalát, mert azt mondták, ha elég elmélyülten nézem, akkor megtisztulnak a csakráim.

Az aura személyesebb, mint az ujjlenyomat, mert a múltunk és a jövőnk is kimutatható belőle - állítólag. De az ujjlenyomattal szemben ez folyton változik, gondolataink, egészségi állapotunk és érzéseink is hatnak rá. A szerelmeseknek például rózsaszínné válik az aurája, a zöld pedig a szeretet jele. A szentek feje fölött a glória, amit már régóta ábrázolnak, az is az aurával van kapcsolatban.

Vannak emberek, akik szabad szemmel képesek érzékelni mások auráját, de csak egy bizonyos mélységig. Erről Barbara Ann Brennan: Gyógyító kezek c. könyvében is lehet olvasni és tájékozódni. Keleti vallások szerint az aurát a harmadik szemmel vagyunk képesek látni. De ez nem adatik meg mindenkinek, mert akkor túl sokat tudnánk egymásról.

Ördög Zsófi

IGAZI VALÓSÁGSHOW

A Kis eperfa pincében gyakran tartanak filmvetítéseket, aki arra jár, nézzen be, mert sikeres, jó filmeket láthat. Ma Peter Weir Truman show című alkotását vetítették.

Kis késéssel ugyan, mert meg kellett oldani, hogy mindenkinek legyen helye az apró pincehelyiségben. Egy videomagnóhoz kötött projektorral vetítették a filmet a falra.

A főszereplő Jim Carrey, de a filmjei legtöbb részénél ez sokkal kiemelkedőbb alkotás. A történet arról szól, hogy Truman életét egy televízió-társaság megrendezi a születése kezdetétől, és mint egy valóságshow-t nézik a lakosok. Ő erről semmit sem tud, mert egy egész város egy stúdió, díszletekkel és színészekkel. Rajta kívül mindenki csak a szerepét játssza, még a felesége is, és ő az egyetlen „igazi” ember. Az ég és a tenger is díszlet, még a nappalok és éjszakák váltakozását is reflektorokkal szabályozzák. A film elején Truman elé lezuhan az égből egy hatalmas reflektor. Nem tudja mire vélni, és az esti híradóban úgy jelentik be, mintha egy repülőgép-alkatrész esett volna le. Minden lépését kamerák figyelik, és minden érte van megrendezve, és azért, nehogy rájöjjön az igazságra. Mindig is felfedező szeretett volna lenni, a Fidzsi-szigetekre vágyott, de a stúdiónak nem érdeke, hogy elhagyja a szigetet. Ezért megszervezik apja vízbe fulladását, hogy féljen

a víztől, és nehogy elhagyja a szigetet a tengeren. A buszokat és repülőjáratokat pedig természetesen úgy szervezik, nehogy használni tudja.

Truman a különös dolgokból szép lassan rájön az igazságra. Az autójában ülve észreveszi, hogy az emberek körülötte ugyanazt csinálják ismételve, mint egy rendszer, és nagy szerelmét, aki próbálta figyelmeztetni arra, mi történik vele, egyszerűen eltávolítják.

A főszereplő végül leküzdí a mester-séges vihart a tengeren, és elnyeri méltó jutalmát. Miközben hajózik el a szigetről, beleütközik az égbe, ami kartondobozból készült díszlet, és talál rajta egy exit jelzésű ajtót. A rendező bevall neki mindent, majd kilép az ajtón és elkezdí igazi életét.

Ördög Zsófi

NYESŐ MARI MESÉI

Nyeső Marit már tizenévesen megismerhette a nagydíjazott, amikor Székesfehérváron a Dalos Találkozón kilépett a számára a világot jelentő deszkákra. Aztán nem sokkal később egy készülő film zenéjének megírására kérték fel. Első hangfelvétele a Magyar Rádióban került rögzítésre, majd bemutatkozó albumát is elkészítette húszévesen. Kapolcson a Malompart vendéglőben láthatták az énekesnőt az érdeklődők.

Sajnos kicsit késve érkeztünk meg a Kolibri színpadhoz, ami a falu vége felé található, mert összekevertük a bentebb elhelyezkedő malomszige-tivel. Hiába, már hatodik napja tart a fesztivál, ami azért minden szépségével és kulturális mennyiségével együtt is fárasztó tud lenni, ha az ember igazán beleveti magát. Mindent összegezve amint sajtó fejünkből elillan a kétely, s egy trappolásra vett séta után megérkeztünk a hön vágyott célállomásra, Nyeső Mari már ott ült kis zöld székén, a színpad közepén,

és épp a közönséget bevonva énekelt. Helyünk elfoglalása után szembesültünk azzal, hogy az éneklésből mi sem maradunk ki, s ezt jobb, ha mindenki

tudja, aki Nyeső Mari-koncertre megy. Hol bagolyhangként számít ránk a művésznő, hol egy villámgyorsan betanult szöveget (ami itt tulajdonképpen az év tizenkét hónapját jelentette) éneklünk vele, hol pedig ritmusokat dúdolunk vissza. Az egyik dalnál például három személyre volt szükség, vagyis inkább három hangra: egy macskáéra, egy kutyáéra és egy kerékpárcsengőre. A dallam, amit pedig az énekesnő pengetett, olykor egészen bámulatos vir-

tuozitással, a kerékpár küllőinek forgására íródott. A zene, ami az egészről megszületett, pedig teljesen visszaadta azt az érzést, amikor az ember szabadnak érzi magát, és érzékei a legapróbb rezdüléseket is felfogják.

Nyeső Mari végtelen kedvességével betölti a teret. Egy személyben nő, kislány, és mindenki anyukája. Ha albumait keresztlányomnak visszamenőleg meg is veszem, nem vagyok benne biztos, hogy ő hallgatja majd többet.

CZÉGÁNY PÁL

Jazz-zene Kapolcs szélén Malompart Vendéglő- Special Providence koncert

Mindig is úgy gondoltam, hogy a jazz-zene csak azoknak lehet érdekes, akik a színpadon vannak, vagy azoknak, akik értenek hozzá. De nem hiszem, hogy egy jazzkoncertre csak ilyen emberek járnak, tehát valami mégis érdekes és vonzó lehet ebben a műfajban. A könnyedsége vagy a nyugodtsága, vagy egyszerűen csak a hangulata. A hangulat az, ami miatt jobb élőben hallgatni a jazzt, hogy meglegyen a „filing”. Kell egy kis érettség ehhez a fajta zenéhez. Nem kell elvárni, hogy nagyon feldobdjunk rajta, vagy hogy egy jót fogunk majd bulizni, hanem csak le kell ülni, és hallgatni kell a zenét.

A jazz pont egy olyan műfaj, amit nagyon lehet kritizálni, persze csak ha értünk hozzá. Ezért én meg sem próbálok értékelni, esetleg azt írom le, hogy nekem hogy tetszett.

Amikor odaértem Kapolcs szélére, már azt hittem, hogy ebben a hidegben

senki sem lesz képes kimenni egy szabadtéri koncertre, főleg azért, mert jazzt inkább kocsmákban szokás hallgatni. De ennek ellenére kifejezetten sokan ültek a sötétben a nyirkos padokon, és átszellemülten hallgatták a zenészek játékát. Mindenkinék nagyon tetszett, főleg az, hogy a zenészek a magukba roskadásuk helyett inkább nyíltak voltak a közönség felé. Minden szám végén mondtak valamit, ami nem biztos, hogy érdekes volt, vagy bármi értelme lett volna, de mégis meghozta a kedvet a koncerthez. Bár nem volt olyan áttörő jazz, mint a régi néger jazzénekesek koncertjei, de jazz volt és jó volt.

Egy jazz-zenekar sosem lesz híres. Legalábbis nem a Danubius rádiót hallgatók között. De nekik nem is ez számít. Csak az érdekli őket, hogy a célközönség elmenjen a koncertjeikre, hallgassák a dalaikat, és az, hogy a szakmabeliek elismerjék őket, és mindenki úgy gondoljon rájuk, mint egy jó jazz-zenekarra.

MÁRKUS VERA

A háló vonzásában

A Művészetek Völgye mindig is a régi szokásokat tartotta szem előtt. Mégis ebben az elektronikus eszközökkel behálózott világunkban sokan nem tudnak még egy hétig sem internetkapcsolat nélkül létezni. (Mellesleg én is ezen emberfajtába tartozom.) A háló nélküli létezés problémáját oldotta meg a Telecom egy NetCafé létrehozásával Kapolcson, a Tornateremben.

A program eredeti célja, hogy a kezdő felhasználókat bevezessék a számítógép világába egy oktatás keretében. Mindennap más-más korosztályra és felhasználótípusra összpontosítják figyelmüket. A keddi programon az Egálnet honlapvarázslót ismertették nonprofit szervezetek részére a Telecom munkatársai. Az érdeklődők megtanulhattak egy könnyű honlap-szerkesztési módot, mellyel hatalmas reklámozási lehetőség nyílik meg saját alapítványuk számára, ezzel könnyítve meg munkájukat.

A kötött programok mellett természetesen a fennmaradó gépeken szabad internethasználatra van lehetőség. Az érdeklődők számára mindennap az internetezéssel kapcsolatos műszaki, technikai kérdé-

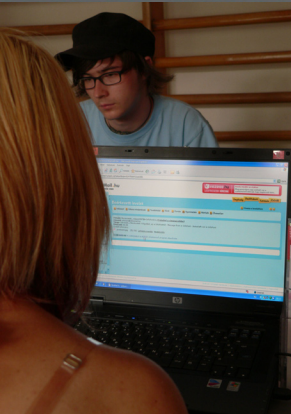
sek megválaszolásával is rendelkezésre állnak. Például segítenek képeket feltölteni vagy bizonyos honlapokat megkeresni azok számára, akik igénylik ezt. A nyomtatás nincsen benne az alapszolgáltatásban, de ha valaki nagyon szeretné, ez is megoldható. Bár kezdőknek van meghirdetve a program, inkább a haladók jönnek. Leginkább levelezésre, menetrend és program megnézésére használják ki az internet lehetőségét.

Az oktatásra nincs olyan nagy igény, naponta csak néhányan látogatnak el hozzájuk. Ezzel szemben az ingyenes nethasználat vonzza az embereket, mint szünyogokat a légypapír. Mind a 15 laptop szinte állandóan foglalt, akkora az érdeklődés.

Ha valakinek már hiányzik a világháló vagy úgy gondolja, hogy most próbálja ezt az agyromboló tevékenységet, akkor a NetCafé csak reá vár.

Nyíri Beáta

Spárga-tengeralattjáró avagy gyerekek a víz alatt

A Művészetek Völgye programjai minden korosztálynak fantasztikus kikapcsolódási lehetőséget biztosít. A Spárga tengeralattjáró egy csodálatos előadás, mely a Kolibri Színház közbenjárásával jutott el a Malomsziget színpadára.

Tréfás dalokkal, szójátékokkal szórakoztatta a közönséget Szívós Károly, Török Ágnes és Nyeső Mari, akik mindannyian elismert előadók. A program a négy-öt év feletti gyerekeket célozza meg, de szülei is remekül szórakoztak az előadáson. A történet maga igen egy-

szerű, mégis na g y s z e r ű, mint ez a mondat. Amiről a műsor szólt:

„Hogy mit keresnek a verebek a víz alatt? VII. Moszat királyt, a zöldalgák urát, aki tönkrete-

szi, fojtogatja a vizek lakóit. Na és hogyan merülnek a mélybe a verebek? Hát spárga tengeralattjárón! A gyerekek pedig velük tartanak. Mert a mesés, zenés darab nézői egyben a játék résztvevői - rajtuk múlik, sikerül-e megszabadítani a vízi világot a moszat-rémuralomtól.”

Az előadás ezzel a kis bevezetővel indult, majd a jelentkező gyerekeket felhívták a színpadra, hogy ők is a da-

rab részesei lehessenek. Kaptak színes, uszónynak kikiáltott ruhadarabokat, hogy jobban átérezzék a karaktereket, majd megindultak a víz alá. A merülést

úgy oldották meg, hogy egy nagy darab kék vásznat a fejük fölé terítették, majd lehúzták róluk és már a víz alatt is voltak. Visszafelé ez ugyanígy történt. Sajnos néhány gyermeket annyira megijesztett a vízbe merülés ezen módja, hogy sírva másztak le a színpadról anyukájuk karjának biztonságos ölelésébe. Mikor rátaláltak a moszat-szörnyre, sárral dobálva végezték ki, majd ünneplés közben visszaadták a spárga tengeralattjárót a jogos tulajdonosának, a varjúpárnak, akik fészekként használták ezt a tárgyat.

A rendező Szívós Károly a kezdetekben nem is gondolta volna, hogy ez a darab egyszer még ennyire nagy nézettségű lesz és ennyi embert fog vonzani. Kicsiknek és nagyoknak egyaránt ajánlom.

Nyíri Beáta

Biodinamika

A program hivatalos kezdete (vagyis fél négy) előtt elveszve kóboroltam a kapolcsi Kastély udvarán. Vajon merre lesz a beszélgetés? Ezen gondolkoztam néhány percig, majd mivel mást nem tehettem, megkérdeztem. Beküldtek egy terembe, majd két perc múlva utánam jött egy nő, mondván, hogy a beszélgetés, amit én keresek, a pincében lesz megtartva. De jó, de jó, mondogattam magamban, ez a program is érdekesen kezdődik. Leültem a pince elé, mivel láttam egy kiírást, hogy a program fél órát késik. 16 órakor pedig beléptem a pincehelyiség ajtaján és helyet foglaltam egy kényelmetlen széken.

A földön szemüveges, fonott hajú lány kuporgott egy laptop mellett, kedvesen rám mosolygott, és arról kérdezgetett, honnan jöttem. Mire belekezdtem volna a mondókámba, meg-

érkezett a hallgatóság, és kezdetét vette a program. Az elején kicsit unalmas volt, ám mire megtudtuk, mi is az a biodinamikus gazdálkodás, érdekes fordulatot vett a beszélgetés, a nézők érdeklődőbbek lettek és az előadók is lelkesebben beszéltek nekünk.

Temes György azzal kezdte, hogy röviden felvázolta a monokultúrák és a biogazdálkodások közötti különbségeket. Az ipari méreteket öltő termelésben általában egy hatalmas földterületen természetnek egyféle növényt, míg a biotermelők sokféle növényt természetnek, viszonylag kis helyen. Míg a nagyipari termelés kisemmizi, tönkretesz a talajt, a biogazdálkodás táplálja, életet ad neki. A biodinamika pedig még ennél is jobb találmány. Külön naptárat szerkesztenek minden évben, amely a Nap, a Hold és más bolygók állása szerint határozza meg, hogy

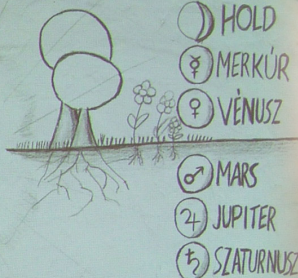
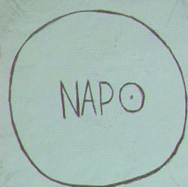

milyen mezőgazdasági tevékenységet lehet végezni egy-egy időszakban.

A másik előadó, a programot szervező Szerencsy Nóra elmondta, hogy hogyan gondozzák a biodinamikus kertekben a talajt. Különböző oltópreparátumokat használnak a föld táplálására. Ilyen például a mézporral elkevert víz, melyet végigpermeteznek a bevetendő földterületen. Persze, mint mindennek, ennek is titka a rendszeresség. Minél többször elvégezzük a műveletet, annál szebb zöldségeket és gyümölcsöket termeszthetünk.

Mikor elindultam a programra, nem gondoltam, hogy egy ilyen hasznos beszélgetést hallhatok majd. Sejtettem,

hogy nem lesz számomra teljesen érdektelen, hiszen foglalkoztat az egészséges életmód kérdése, de nem gondoltam, hogy egy ilyen rövid beszélgetés még jobban felkelti majd az érdeklődésemet a téma iránt. Én innen mást nem tudok tenni, mint mindenki arra buzdítani: egészségre fel!

K
O
V
Á
C
S
J
A
N
K
A

Speciális jazz-zene

Dél előtt, mikor Kapolcson jártam, megkérdeztem az információs pultnál, hogy pontosan mikor is kezdődik az esti jazzkoncert. Nem mondták, hogy bármi is változott volna a programban, így én azzal a biztos tudattal indultam útnak, hogy a koncert kilenckor kezdődik. Ennek ellenére persze, mint mindig, most is balsejtelmem volt az időponttal kapcsolatban. Elindultam egy kicsit előbb, hogy a koncert előtt

körülnézhessek a falu határában levő Malompart vendéglő melletti téren. Mikor megérkeztem, már javában hangolt a zenekar. Még csak háromnegyed kilenc volt, így rögtön arra gondoltam: mekkora szerencsém van, hogy mindig előbb érkezem!

A Special Providence zenekar egy meglehetősen hosszú szám után üdvözölte a megjelenteket (akik, valljuk be, nem voltak túl sokan), majd folytatta a zenélést. Sajnos nem tudtam meg sokat róluk, így egy kis időbe telt, míg információkat szereztem tő-

lük és más forrásokból. A zenekar 2004-ben alakult a Kőbányai Zenei Stúdió és a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem jazz tanszakos hallgatóiból. Markó Ádám dobol, Cséry Zoltán zongorázik, Bata István basszusgitározik és Kertész Márton játszik a gitáron. Céljuk a zenekar megalapításával az volt, hogy kitörjenek a hagyományos jazz műfaj keretei közül, és újfajta zenét teremtsenek. Keverik például a fúziós jazzt, a jazzrockot, a folkot és a spirituális zenét. Ezzel különleges hangzásvilágú, eredeti dallamokat alkotnak. Rengeteg hazai és külföldi fesztiválon léptek már fel, mindenhol nagy sikert aratva. A mai koncert engem igazán magával ragadott. A zene, amit játszanak, számomra még ismeretlen volt, hiszen eddig a jazz-zene műfajai közül csak a hagyományossal kerültem közelebbi kapcsolatba. Különleges erővel hatott rám a mai fellépés, bár nem sok ember jelent meg rajta. A koncert kezdetekor elvétve akadt egy-két ember a nézőtéren, majd a közepe felé kezdtek feltöltődni a padosorok.

Kicsit furcsálltam, hogy az emberek nem kíváncsiak az újításokra és nem jönnek el egy-egy érdekesnek ígérkező zenei programra. Ki tudja, lehet, csak a hideg teszi, de nekem van egy olyan érzésem, hogy a régi, jól bevált zenekarok ma este nagyobb létszámú nézőseregre tettek szert.

Központ

Kovács Janka

part

A Halimba élő hagyománya

Mostanában egyre több szó esik a gyógyszerek mellékhatásairól, és káros tevékenységeiről. A tablettákat és a szirupokat, ha nem is felválthatnák, de kiegészíthetnék a hatásosnál hatásosabb gyógynövények.

Vigántpetenden, a Zöld völgyben egy igen tanulságos előadást hallhattunk a gyógyfüvek és teák jótékony hatásairól. Kezelní lehet velük hályogot, hasmenést, daganatokat, tüdőproblémákat, szemölcsöt, veseelégtelenségeket, szinte mindenre megfelelőek.

Ha gyógyfüvekről van szó, elengedhetetlen megemlítenünk Dr. Szalai Miklós (1902-1990) esperest. Talán nem élt az évszázadban olyan ember, aki jobban értett volna ezekhez a különös növényekhez. Számos hasznos teakeveréket készített és több száz gyógyfüvet azonosított, melyek még ma is hasznunkra válhatnak. A modern tudomány is elismeri munkáját, és igazolták, hogy szinte hibátlanul dolgozott. Halimbán szinte mindenki hozzá fordult, ha valami panasa volt, de ezzel egy időben ellenségei is akadtak. De még a karrierjét féltő orvos, és a kuruzslással vádolók sem tudták megakadályozni tevékenységét.

Az előadáson szó volt a galagonyáról, kakukkfűről, lándzsás útifűről, őszi kikericsről, fecskéfűről, és még sok másról. Természetesen a legtöbbjük védett, és ezt ne felejtjük el, ha le akarunk tépni

egy tetszetős virágot. Az előadók augusztus nyolcadikán Halimbára invitálnak minket, ahol megtekinthetjük Szalai úr házikóját és számos gyógynövényt is.

Sajnos e teákat nem tudják forgalomba hozni, kivéve, ha orvos, vagy gyógyszerész állítja elő egy beteg számára. Az előadáson azt a magyarázatot adták, hogy a gyógyszeriparnak nem volna haszna belőle, a rendszer tehet róla.

Remélem, egyszer eljutunk odáig, hogy betegség esetén nem rögtön tablettát veszünk be, hanem egy ugyanolyan hasznos gyógyteát kortyolgatunk el. Hiszen nincsenek mellékhatásai, és igazán hatásos.

Keller Zsuzsanna

Afrikai gyöngyfűzés a Faluházban

Soha nem rajongtam Afrikáért, de ez egyre inkább kezd megváltozni. Minél több afrikai programra megyek el, annál jobban kezdem felfedezni a fekete kontinens értékeit és előnyeit.

Az elmúlt egy hétben számtalan dolgot megtudtam Afrika kultúrájáról, zenéjéről, művészetéről, lakóiról, és a lakók életéről.

Vigántpetenden az Afrika Völgyben ma kézműves foglalkozások voltak: gyöngy- és kagylófűzés, afrikai módon. Egy asztal tele volt különféle színes bogyócskákkal, más-más formákkal, gyerekek, felnőttek egyaránt örömeiket lelték az ékszerek készítésében. A kagylók és a gyöngyfűzés árát, háromszáz forintot az Afrikáért Alapítvány javára fordítják, és ezenkívül is támogathatjuk még tevékenységüket. Volt, aki csak egy kis aprót tudott bedobni a perselybe, de láttam benne több ezres bankjegyet is. Az összeget Afrika segítésére, iskolák, kórházak létrehozására, árvaházak felújítására fordítják. Akik rajonganak ezért a kontinensért, vagy épp csak most kezdik felfedezni, azok számára kitűnő lehetőséget jelentenek a programok, amik ebben a Völgyben található meg. De vannak ott árusok is, nyakláncokkal, karkötőkkel, fülbevalókkal és ruhákkal, még papucs is van, meg különböző otthoni díszek.

Láthatunk egy kiállításról afrikai szobrocskákból, melyek ében- és olajfából, illetve elefántcsontból vannak kifaragva. A Völgy kitűnő lehetősé-

séget nyújthat Afrika megismerésére, hogy ne csak annyit tudjunk a kontinensről, amit a televízióban hallunk nap mint nap, hogy ott éheznek az emberek, hogy borzalmasak a körülmények. Sajnálatos módon ez mind igaz, de Afrika ennél azért jóval több. Eddig én is csak azt hittem, hogy nincs ott más, csak éhezés és nyomor, de Afrika gazdag kultúrája és az ott élő emberek életfelfogása kicsit el tudja feledtetni velünk ezeket a borzalmakat.

Keller Zsuzsanna

Kézműves foglalkozás

Taliándörögdi gyönyörű hely. Minél többször jár ott az ember, annál jobban ki tud igazodni, evvel együtt természetesen egyre jobban meg is szereti a települést. A Lőke kúria fantasztikus kis udvar, ahol egy sátrat húztak fel, benne egy színpaddal. Asztalkák székeikkel várják a kisebb társaságokat. A sör itt is fogy. Kanapék asztallal már több ember befogadására is képes. A sátor mögött van még hely különböző rendezvények lebonyolítására.

Július 31-én kézműves foglalkozást szerveztek. Kicsik, nagyok együtt készítettek mindenféle, kreativitást igénylő tárgyakat. A legkisebbek csak rajzolgattak inkább, vagy ragasztgattak felnőtt felügyelettel. A színezés is nagyon népszerű volt. Sok – sok szép szívárvány, virág, vidám bohóc került kiszínezésre.

A „nagyok” nevű korosztály egészen a húszas éveiben lévő fiatalokra is vonatkozott. Egy ilyen idősebb srác például valamilyen komolyabb hajtogatási feladatot próbált végrehajtani fél kézzel,

mivel a másikkal vérző orrára fogott egy zsebkendőt. Ez azt sugározta, hogy akár milyen áron, de ő be fogja fejezni, amit elkezdett. A hangszórókból hangulatos zene szólt, a gyerekek a kellemes időben nagyon élvezték a kézműves foglalkozást. A szüleik büszkén figyelték a különböző munkák gyártását. Ha valami nem sikerült, jött a vigasztalás, meg a segítség. De volt anyuka, aki csak kisfia elé rakott egy következő nyersanyagot, hogy ez majd jobban sikeredik. Hadd tanulja meg a gyerek, hogyan csinálja meg egyedül amit szeretne.

Készültek sorra a papírvirágok, madarak, volt, aki a hajót választotta. A körvonalak lassan színt kaptak a rajzlapokon és kialakult a szívárvány. Ez a kislánynak sikerélményt adott, mikor felmutatta kész művét. A felügyelők mosolyogva bíztatták őt még egy hasonló színezésre. A hajó is elkészült. A kisfiú nagy örömmel nézett rá. Végül mégiscsak ott maradt mindkettő az asztalon. A hajó a szívárványon úszott tovább.

Takács Bence

Ütős műsor

A Taliándörögdön lévő Teleházban múlt pénteken megnyílt az Ütösvölgy. Folyamatosan szerveznek ott programokat, különböző ütős műsorokat. A dobos szót nem állandósítanám, ugyanis nem kell feltétlenül dobni a színpadon ahhoz, hogy zene szóljon. Elég egy egyszerű többretegű asztal is, vagy egy fából készült lépcsőzetes fafaragás és máris élvezetessé tették nekünk a délutánt.

Ugyanez történt kedden is. Üres széket nem lehetett látni, az emberek már a színpad előtt lévő üres területre ültek. Miután ide sem értek többen, az ülőhelyektől jobbra és balra sorakoztak. Ez is megtelt, úgyhogy a bejáratban is álltak. Mivel nem csukták be a terem ajtaját, kisebb tömörülés volt ott is. Volt, aki felismerte, hogy látni már úgysem lát, hallani meg hallja így is, úgy is. Ezek az emberek az udvaron ücsörögve hallgatták a debreceni verseny díjazott fiatal ütőseit. Vagyis túlsorduló telt ház volt.

Nem is csoda, hogy ilyen sokan kíváncsiak voltak a produkcióra. A sokszor felfoghatatlanul magas színvonalat nyújtó srácokat alig akarták leengedni a

színpadról. Egyenként játszottak el egy-egy darabot. Az első előadó körülbelül három perc taps után úgy döntött, visszahugrik a színpadra. A műnek – amit előadott – eljátszotta még egyszer az utolsó részét, a közönség nagy örömeire. A többi művész is hasonló nagy sikert aratott, de sajnos ők már nem játszottak utána semmi mást.

A házigazdák nagyon örültek neki, hogy a programjaik ennyi embert vonzanak. Ők az Amadinda ütős együttes tagjai. Nemcsak hogy sokan érkeztek a kezdésre, de még utána is jöttek, és senki nem hagyta el a Teleházat a produkció alatt. Nem is csoda, hiszen minden műsor nagyon érdekes és nem ismétlik meg mindegyiket. A közönség ujjongott minden előadott darab után és nagyon élvezték az előadást. A Művészetek Völgye végéig mindennap dobszótól lesz hangos a környék.

Talkács

Afrikai zenei est

A július 31-i koncert egy olyan esemény volt, ami igazán megmutatta Afrika arcát: a ritmusokat, amikkel ott találkozhatunk és a hangulatot, amit csak az afrikai zenélésben találhatunk meg.

A Menedék Egyesület szervezésében lépett fel négy nigériai kongás. Aki nem tudná, a konga egy dob, ami valószínűleg Kongóról kapta a nevét. Mára már több zenei irányzat meghatározó hangszerévé vált. A koncerten afrikai zenét játszottak, hogy mi is - akik ellátogattunk a vigántpetendi AfrikaVölgybe - megismerhessük zenéjük csodáját. Csodáját, mert volt benne valami magával ragadó, amitől a közönség dobolni kezdte a ritmust az asztalokon, amitől többen felálltak, hogy együtt táncoljanak a zenészekkel. Valami, amitől az egész koncert értelmet kapott: elérte létező célját, azt, hogy közelebb hozza Afrikát hozzánk, magyarokhoz. Idén már jó néhány koncertre ellátogattam,

de ez volt az első, ahol a közönség ennyire élvezte a zenészek előadását.

Az AfrikaVölgyben dolgozó három alapítvány közösen munkálkodik azon, hogy ráébredjék az embereket arra, hogy ha van lehetőségük segíteni, akkor tegyék meg, mert Afrikának szüksége van minden hozzájárulásra. Az idelátogatók megtudhatják, hogyan segíthetnek: főleg adományokra van szükségük, de az önkéntesek jelentkezésének is örülnek. A jelképes örökbefogadásban is támogatják az érdeklődőket.

A továbbiakban is érdemes ellátogatni az AfrikaVölgybe: pénteken, augusztus 3-án PECA, majd 5-én, vasárnap Malagasy Taxibrousse koncert lesz. De ezen kívül is vannak programok szép számmal: kézműves foglalkozások, filmvetítések, családi programok, színházi előadások. Remélem, ezekkel a rendezvényekkel sikerül közelebb hozni Afrikát, azok számára is, akik eddig még csak nem is érdeklődtek e varázslatos világ iránt; most már talán felfigyelnek rá, és segítenek, ahogy tudnak.

Kiss Katalin

Ebéd Taliándörögden

Miután meghajtogattam a papírdarumát a Lőke-kúriában, átmentem az Ősök házába, ahol gulyáslevest főztek. Az elejéről egy kicsit lemaradtam – biztos a darum tehet róla, de utána megnéztem, ahogy megfőzik, majd megeszik. Lehetett enni ugyanis, de engem várt itt a szálláson a remek ebédem, szóval inkább mellőztem. Pedig egészen jól nézett ki, amit ott készítettek. Három nagy bográcsban főzték az ennivalót, és akik jelen voltak és megkóstolták, illetve megebédeltek belőle, azoknak szemmel láthatóan ízlett, amit ettek.

A program már csak azért is aratott nagy sikert, mert sütött a nap, de végre nem 40 fok volt, hanem teljesen elviselhető hőmérséklet jellemezte a délelőttöt, igaz, hogy néha fúj a szél, és árnyékban kifejezetten fáztunk, de a főzést egy napos részre szervezték. Sikeres is volt, mert rengetegen

vettek részt, és hosszú sor állt, ahol az emberek megkaphatták az adagjukat. Kicsik és nagyok is megjelentek az eseményen, és mindnyájukat magával ragadta a falusi hangulat.

Maga az étel receptje pedig úgy néz ki, hogy kell hozzá marhahús, vöröshagyma, krumpli, paprika, paradicsom, zsír, pirospaprika, valamint fokhagyma. A vöröshagymát apró kockákra kell vágni, majd rá kell rakni a zsírra, és össze kell főzni. Rászórjuk a pirospaprikát, és felöntjük egy kis vízzel, hogy a paprika ne égjen meg. Belerakjuk a húst is, megsózzuk, puhára pároljuk, majd mikor már majdnem megpuhult, hozzáadjuk a fokhagymát, majd kicsivel később a krumplit is beletesszük. Amikor a burgonya már üvegesedni kezd, akkor felöntjük vízzel, és hozzáadjuk a zöldpaprikát és a paradicsomot. Végül addig főzzük, amíg meg nem puhul minden a levesben.

Jó ebéd ez a gulyásleves, olyan igazi vidékifestivál-hangulat jellemezte ezt a délelőtti főzőcskézést. Irigyeltem is a szakácsokat, hogy olyat tudnak készíteni, ami a többi embernek jólesik.

Pintér Edina

A Nap, a Hold és a Csillag elrablása

Egy újabb vásári-népi játéknak lehetünk szem- és fültanúi az Óvodakertben. A készítőik most Alexics Rita, Kováts Orsolya és Krausz Gábor voltak. Annyira közönségcentrikus volt az egész, hogy a nézők közül kiszedett gyerekek nélkül nem is működik az előadás.

Úgy gondolom, az Óvodakert a legmegfelelőbb hely erre a célra. Le lehet ülni a szép zöld fűbe, de azért padban sincs hiány. A fák ligetszerűen vannak elhelyezve, kitűnőek különböző játékokra, sőt még egy játszótér is van.

Az előadás lényegében három részből állt és ugyanaz volt a lényege. A sablonsztóri:

kis királyfi szerelmét elrabolta a sárkány és különböző segítségekkel/segítőkkel legyőzi azt, majd végül összeházasodnak. Boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Az első történetben találós kérdéssel lehetett legyőzni a gonoszt. A másodikban bele kellett fektetni egy teknőbe. A harmadik szörny képes volt átváltozni bármivé, a királyfi rávette, változzon almává, amit aztán persze egyből megevett. És persze a sárkányfejek száma egyenesen arányosan nőtt a történetek sorszámával (1-2-3-fejűek).

A főszereplők gyerekek voltak, a színészek csak segítőnek voltak ott, kivéve a sárkányt. Az ő szeméjét még a mai napig is homály fedi. A csemeték hamar felvették a darab ritmusát, nem is

volt velük baj, mintha már előre elpróálták volna. Persze a részek csúcspontja mindig a házasság volt. Egy komoly ceremóniára is sor került. Volt is pirulás mindkét fél részéről.

Sajnos a sok jó mellett egy-két hibát is említenem kell. Látszott nagyon, hogy a felnőtt szereplők még eléggé kezdők, nem értenek a gyerekekhez. Valószínűleg még gyerekek sincsen. Ez eléggé meglátszott az egészen. Néha látni véltem egy pár családót arcot a gyerekek között. De ez nem volt annyira felháborítóan elviselhetetlen. Sőt, csak figyelmes szem szűrhatta ki.

Viszont még pozitívumként tudom megemlíteni, hogy a játszani akaró csöppségek mind szerepelhettek. Akár egy kis apró szerepben is, de ott voltak.

Deák Kristóf

Benda Judit – az egészséges táplálkozás

Újabb jó tanácsokkal teli előadáson vagyunk túl a taliándörögdi zöldudvarban. A mostanit egy neves táplálkozásszakértő tartotta, Benda Judit. Sajnos a körülbelül félórás műsorban nem sikerült igazán elmélyedni egy témában, viszont több fontos kérdést nagyjából sikerült tisztázni. Jó párat a közönség kívánságára, hiszen ez nem is egy előadás volt, hanem egy beszélgetés.

1. A hús

Judit nem ajánlja a vegetarianizmust. Nem a húson múlik, hogy mennyire ártó, hanem csakis a minőségén. Ezért ne együnk sohasem „TESCOcsirkét”. Már nem is lehet kapni olyan igazán szabadban nevelt csirkét. A baromfik egész életüket egy „csirkegyárban” töltik, ahol igaz, hogy 30%-kal nagyobbra nőnek, de a húsból hiányzik mindaz az ember számára fontos anyag, amit csak a réten vagy hagyományos módon tenyésztő udvarban vehettek fel. A hatalmas és zsúfolt csirkefarmokon mindennap ugyanazt a tápot kapják az állatok, és nem mozognak egyáltalán, nem fejlődnek ki az izmaik, a húruk nyálkás, túl puha lesz.

2. A cukor

Akármennyire is hihetetlenül hangzik, a cukor ugyanolyan drog, mint az alko-

hol, a kávé vagy akár a kábítószer. A cukrot más néven kalciumrablónak is nevezik. Egy japán tudós, hogy kiderítse, miért is voltak olyan gyengék, törekenyek az akkori fiatalok, elvégzett néhány kísérletet állatokon. Az egyikben mindennap az átlagosnál picit több cukrot kaptak az állatok. Hamarosan megdöbbentő eredményre jutott. A kísérleti alanyoknak a csontjai eddig még nem látott módon meggyengültek. Spontán törések tucatjait okozta a finom por, sőt egy-kettőnek késsel lehetett vágni a csontját. Minél kevesebbet édesítünk, annál kevesebb az igénye a szervezetünknek, hogy együnk még-még cukrot.

3. Bio-élelmiszerek

Az ilyen fajta ételért igény az egész világban még csak Európában van. De ott hatalmas. Brazíliában Franciaország méretével megegyező esőerdőket irtottak ki csak az európai szójaimport miatt.

Megoldás lehet a még felhasználatlan területeken való termesztés. Ilyen módon a földön 12 milliárd embert lehetne etetni (bolygónkon most körül belül 6-7 milliárd ember él). Megdöbbentő szám.

Mind a három téma nagy tanulsággal szolgálhat. Nem csak a Föld nevében, hanem a maguk szervezetének érdekében is kérjük, egészségesen táplálkozzanak.

Deák Kristóf

Jazzlesz volt Dörögdon

A 20 órai kezdéssel meghirdetett koncert negyed órával korábban kezdődik. Ez ritkaságnak számít itt a völgyben, ugyanis inkább később kezdődnek a programok, mint előbb. No se baj, én csak örülök, hiszen nem maradtam le semmiről, mivel időben megérkeztem ide. Vajon most mennyien maradtak le az első, a nyitószámról... Bánhatják, nekem az tetszett a legjobban az elhangzott dalok közül.

Már a gyomrom se korog, miközben hallgatom a dallamot, ugyanis a Szolnoki színpad mellett nem csak jó programok, hanem ízletes ételek is várják az ideérkezőket. A bográcsban készült pulykaragut nem tudtam kihagyni... Az illatát már az utcáról érezni lehet, szinte hívogat befelé. Miközben falatozom, a Jazzlesz zenekar már színpadról szórakoztatja az összegyűlt népet.

A háromtagú banda 2005 óta szórakoztatja a nagyerdeműt itt, a Művészetek Völgyében. A repertoáron swing slágerek szerepelnek a '30-as, '40-es évek kedvenceiből.

Sötétedik, egyre kevesebben maradnak a kialakított nézőtéren. Úgy tűnik, az emberek nem nagy kedvelői a jazz műfajának, vagy valamiért nincsenek annyian, amennyire jó zenét játszik a zenekar.

Felcsendül egy ismerős dallam, amelyet láthatólag mindenki felismert. Ludwig van Beethoven szimfóniáját hallhatjuk éppen.

A szolnokiak eközben lelkesen főznek nekünk a zenére. A bográcsból is fogyogat a pulykaragu...

Kezd hideg lenni, dideregnek az emberek, vannak, akik haza is térnek inkább a fagyoskodás helyett. A legtöbben nem ilyen időre számítottak.

A Jazzlesz Quartettel találkozhatunk Szolnokon, a Jazz Klubban is. A zenekar 2005 novemberében alakult. Négy tag játszik a jazz kedvelőinek.

Idén azonban egyelőre ismeretlen okokból trióban lépnek fel Taliándörögdon az Óvodakertben.

Lassan indulnom kell, de remélem Jazzlesz lesz legközelebb is!

Kárpáti Viki

PRESSZÓ TANGÓ LIBIDÓ

Már két utcával odébb is tisztán hal-
lani a tamtamot. Megérkezem a Lötér
színpadához. Lükte a zene, nagyon
hangos. Az emberek szállingóznak
befelé.

A színpad előtt mezítláb táncolnak, az
első sorokban tomboló, itókájukat a
színpad szélére teszik, néha nagyokat
kortyolnak belőle.

Az énekesnek kis nehézségei támad-
nak a szöveggel, ezért a mikrofonáll-
ványra akasztott fehér lapról nézi a
dalok sorrendjét és a szöveget.

Nincsenek túl sokan, néhányan a
nézőtéren is ülnek. A legtöbben, azt
hiszem, azért érkeztek ide, hogy meg-
tömjék bendőjüket, a koncert pedig
csupán aláfestésnek szolgál. Széles a
választék, sült kolbász, langalló, sült
krumpli, és minden, ami egy éhes
gyomrot lecsillapít.

Sétálgatok, közben észreveszem,
hogy nem csak idebent táncolnak a
fanatikusok, hanem odakint, a sátor
mellett is. Mintha eksztázisban lenné-
nek, és teljesen megszűnne számukra
a külvilág.

Kicsit furcsa, mintha mindig ugyan-
azt a dalt hallanám... Meghatározha-
tatlan műfajt képviselnek. Harmonika,
trombita és gitár is van itt.

Hiába kevéske a hallgatók száma,
a hangulat olyan, minthogyha több

százan hallgatnák, és tombolnának a
Presszó Tangó Libidó dalait hallgatva.

Nem annyira ismert ez a zenekar,
ám rendszeresen fellépnek, többek kö-
zött a budapesti Trafo-ban is.

A mellettem táncoló lányok kívülről
fújják az eddig elhangzott összes dal-
szöveget, amelyek Kabai Viktor tol-
lából származnak. A most következő
dalt egy emberként ordította a közön-
ség a Lötér színpada mellett.

„Öngyújtó vagyok
Öngyújtó vagyok
Öngyújtó vagyok
Öngyújtó vagyok

Csak egy töltet
Csak egy tűzkő
Csak egy töltet
Csak egy tűzkő

De a láng a láng, a láng a láng.
De a láng a láng, a láng a láng.
De a láng átadható
Minden, minden felgyújtható

Gyűjtsd meg magad, szikrát és gázt is
adj
Gyűjtsd meg magad, szikrát és gázt is
adj” (Kabai Viktor)

Kárpáti Viki

Gyümölcsös pénztárca

Dörögdön a Lőke kúriában kézműves foglalkozást tartottak. Ez a program kicsiknek és nagyoknak egyaránt érdekes volt. A program maga elég sokat késett (körülbelül egy-két órát), de végül is egy idő után, sőt elég hamar belendült. Hogy mit is lehetett készíteni? Soroljam? Na jól van! Pénztárcát, kagylóból nyakláncot, kis díszbohócot, és azt hiszem ennyi. Az emberek leginkább a pénztárca iránt érdeklődtek, pedig voltak szebbnél szebb kagylók is, és az a gumis, fel-le ugráló bohóc is aranyosnak tűnt. De lássuk csak, mennyire is volt kreatív ez a program...

Pénztárca:

Fogjunk egy gyümölcsleves dobozt. Kiszárítjuk, majd összehajtjuk úgy, hogy egy téglalapformát kapjunk. Utána három részre osztjuk (úgy, hogy behajtjuk, NEM levágjuk). Egy kisebbre és két egyforma nagyra. Az alsó részt felhajtjuk, majd odaragasztjuk a másik oldalhoz. A felső harmad oldalát is leragasztjuk, utána ráhajtjuk a többi részére és kész is van a pénztárca.

Tetszés szerint lehet leragasztani papírral vagy máshogy díszíteni, de így is lehet hagyni. (Ha elég ügyesek vagyunk, pont úgy jöhet ki, hogy a pénztárcából ami látszik, az a gyümölcs.) De hát kinek hogyan tetszik...

Hozzávalók:

- egy darab egyliteres gyümölcsleves doboza
- ragasztó, például fekete szigetelőszalag
- tűzőgép, ha esetleg nem sikerülne a ragasztás, vagy nem érezzük elég stabilnak a pénztárcát
- díszítéshez papír, ragasztó... stb.

Az elkészítése valóban nagyon egyszerű, a végeredmény pedig ötletes. Nem is kell hozzá sok dolog, mégis ajándék gyanánt szerintem pompás, ugyanis hihetetlenül egyedül és kreatív.

Ajánlanám kisgyerekeknek, hogy ezzel ajándékozzák meg anyukájukat, mert mégiscsak ötletesebb, mint egy rajz. Itt most magamból indulok ki, mert én kiskoromban mindig rajzoltam, amikor ajándékot kellett, vagy akartam adni, mert nem tudtam túl sok mindent kitálcálni...

Tehát sok sikert hozzá, és türelem. Ha nem sikerül elsőre, tökéletesen, akkor majd másodikra fog!

Porcslámy Anna

Hangomkönyv

Taliándörögd egyik leghíresebb programja a Hangomkönyv, amit vasárnaptól fogva hallhatnak a figyelmes arrajárók. Hogy ez hol is van? A Lötér melletti Új iskola mellett.

A tegnapi nap folyamán sajnos elmosta az eső, és csak délután tudtak kinyitni, de így is nagy volt az érdeklődés iránta. Volt, aki rögtön kezdésre odament, fogta a kis versét vagy regényrészletét és beült olvasni. A helyszín áll egy fülkéből, amiben délután tíz percnél többet nem lehet kibírni, ugyanis akkora a hőség, hogy úgy érzi az ember, hogy mindjárt elolvad, ha odasüt a nap. Ezért a helyiségbe beszereltek egy ventilátort, bár így sem lehet túl sokat kibírni odabent, tehát sokat nem használ, de legalább elmondhatják, hogy van.

A fülke tulajdonképpen egy teljesen fekete, hangszigetelt szoba, ahonnan csak a mikrofonon át jön ki a hang és csak egy fülhallgatón, egy kültéri mikrofon segítségével megy be a hang. Általában egy ember, ha bemegy oda, öt perc alatt végez, de volt már arra is példa, hogy valaki tizenöt percig bent olvasott. Nem tudom, hogy bírhatta ki, lehet, hogy délelőtt ment.

A program egyébként abból áll, hogy valaki beül a fülkébe és híres, ott is megtalálható, vagy hozott anyagokat olvas fel, amit később lementenek, kijavítanak egy hangvágó program segítségével, majd cd-re írják. Ez mindössze

körülbelül öt-tíz percet vesz igénybe, ha nincs sok hiba a felvett anyagban. Továbbá, ha valakinek nincs kedve felolvasni, akkor megveheti a híres színészek vagy írók által felolvasott remekműveket. Mint például: Egri csillagok, Fűves könyv, Örkény egypercesei, vagy az Állatfarm.

Ez a program minden nap megtalálható a már említett helyszínen és például ajándékba szellemes lehet egy kedvenc idézetet vagy verset adni az ünnepeltnek.

Akinek van ideje, vagy érdekli a dolog, nézzen be hozzájuk, mert megéri!

Pórcsalmy Anna

Osztályfőnökként JELES!

8 óra? Hajnalban? Taliándörögdön? Ja, ez csak Szőke András lehet. És jól gondoltam. Az alkotó, a mester, az amatőr filmrendező, a Szőke Kapitány.

Szőke András nem mindennapi eseményre invitálta rajongóit és faluja lakóit. Osztályfőnöki órát tartott. Pedig nem nagyon csordogál ereiben tanári vér. Egy csöppnyi késéssel, de megérkezett a művész úr. Hozta a formáját, hiszen „Kis vakondos” pólóban, és egy hatalmas bőrdönddel jött a helyszínre. „Olyan, mint Mickey Egér!” - jegyezte meg az egyik mellettem álló báméskodó. És ha közelebről megnézzük, tényleg hasonlít a híres rágcslóra. Aztán elkezdte műsorát. Hatalmas hahoták közepette kezdett mesélni gyermekkoráról. Mint megtudtuk, nem volt jó tanuló, sőt rajzból is csak azért volt jeles, mert felvitte a rajztanára zongoráját a negyedik emeletre.

Szőke András, mint egy igazi tanár, kezdett el mesélni a Dörögi-medence 1770-es éveiről. Mindenki úgy figyelte tanár bácsit, mintha visszamentek vol-

na az időben. Negyven-ötven éves emberek olyan áhítattal nézték a művész urat, mintha nem láttak volna még ilyen „csodabogarat.” Mondjuk Magyarországon nincs is még egy ilyen mókás ember. Ő egy igazi egyéniség. És Magyarországon kevesen rendelkeznek ezzel a „képességgel”.

Munkásságáról pár szó:

Szentesen született, a Horváth Mihály Gimnázium dráma tagozatára járt. Gyermekkorra óta foglalkozott festéssel, képzőművészeti önképzőkörök tagjaként kiállításokon is szerepelt. Szőke András a fiatalok, főleg rossz sorsú gyerekek vizuális nevelésével is foglalkozik, eredményesen. Egyszerű körülmények között él, és filmjeiben is a lehető legegyszerűbb, high-tech technika nélküli technikákat alkalmazza.

Akit érdekel egy különleges ember különleges műsora, látogasson el Taliándörögdre, az Ősök házába.

Pánczél Klaudia

De Mami, én nagyobb vitorlást akarok!

Nem szeretek „kézműveskedni”. Az igazat megvallva sete-suta vagyok. Nem úgy, mint a Taliándörögdre látogató gyerekek.

Az Óvodakert önmagában is szórakoztató egy kisgyerek számára, hiszen mászóakák, homokozók, libikókák várják őket. De most még jobban élvezheték az oviudvart a picik, hála a Kolibri Színház kézműves csapatának.

Ha meghallom a szót, hogy kézművesség, egyből az üvegfestés, fonálkarkötőkészítés jut róla eszembe. Bezzeg nagyanyáinknak!

Ők egyből a csuhébaba-készítést említenék példának. És mesélnék, hogy milyen jó volt régen... A Kolibri Színház tagjai most ezt a fajta kézművességet próbálták bemutatni a gyerekeknek. Úgy gondolják, muszáj megismertetni a gyerekekkel a régi, falusi kultúrát. Régen az asszonyok és a kislányok a fonóban azzal mulatták az időt, hogy kukoricahéjből babát készítettek. A gyerekek újra átélhetik ma ezt. Furcsa volt látni, hogy ezek a pici csöppségek milyen hévvel válogatják a héjakat. Majd milyen csodálkozó szemekkel próbálják ellesni azt, hogy csinálják a nagyok. De ma nem babát készítettek a porontyok, vitorlás hajócskákka l lephették meg szüleiket.

- De mami, én nagyobb vitorlást akarok! - sikoltotta egy kisfiú könnybe lábadt szemekkel a nagymamájának. Milyen érzelmeket válthat ki egy papírhajó egy né-

gyéves kiskölyökből! Aztán előkerültek a művek. Szebbnél szebb műveket láttam sorakozni a kis lavórban, ahová mindenki beletette a maga kis alkotását. Elemistaként készítettem először kukoricahéjből babát. Életem egyik legrosszabb élménye volt, hogy nem tudtam ugyanolyan szép babát csinálni, mint a többiek. Nézegettem, hogy megtalálom-e utódomat, de egyik sem hasonlított az enyémre.

A végére már én is ki akartam próbálni a csuhéhajó-készítést, de úgy gondoltam, ráhagyom inkább az apróságokra, akik sokkal ügyesebb és tehetségesebb kisiparosok, mint én.

Pánczél Klaudia

BOLGÁR MENYEGZŐ

Az öcsi Kőfejtő színpadán ismét a zenei világ egy nagy egyéniségének, az Ivo Papasov Quartet dalainak tapsolhatott a közönség. A már sokszor megdicsért, gyönyörűen megvilágított térszínes mintái remek körítést adtak a színpad ékszerdobozához, ahol a négy zenész profi mód kezdett bele a koncertbe.

Ivo Papasov egy török eredetű család gyermekeként látta meg a napvilágot immár hatvanöt éve. Tinédzserként is az egyik legkeresettebb zenészek közé tartozott, amikor a hetvenes évek végén a bolgár menyegzői muzsika önálló stílusává nőtte ki magát, egybeolvasztva a rock és a dzsessz számos elemét. Azokban az időkben elképesztő népszerűségnek örvendett ez a zenei irányzat, ezt hallgatta boldog-boldogtalan. Probléma csak akkor fakadt Papasov számára a zenéből, amikor bulgáriai törökök rendezvényein játszott. A hagyományok ápolása ak-

koriban ugyanis tiltva volt a ki-sebbségeknek, így a zenélés fáradalmait gyakran egy hús cella kemény ágyán pihente ki hosszabb-rövidebb ideig a remek bolgár zenész.

Első, Bulgáriában kiadott lemezére is 2003-ig kellett várni (korábbi albumai egy angol kiadónál jelentek meg), de megérte az idő, hiszen a szakma ezután már a világ egyik legjobb klarinétosaként emlegeti, és nagyjából mint a balkáni zenei élet koronázatlan királyára tekint rá.

Papasovnak nem csak a termete ad tekintélyt, amint elkezd játszani hangszerén és belekezd egy szólóba, ami mint ha soha nem is érne véget, a közönség egyetlen nagy szemként lesi a mozdulatokat, vigyázva, nehogy valami értékes dologról lemaradjon. A hideg ellenére, vagy talán éppen azért, többen táncra perdülnek, de a többség inkább egy becsempészett borosüvegbe kapaszkodik, és összébb bújik a mellette ülővel. A zene, amit az Ivo Papasov Quartet művel, talán élvezhetőbb ülve, mint táncolva. A kierielt ritmusok így jobban elérnek. Szó sincs itt izzadságszagú, rutinba fulladt zenéről. A bolgár zenészek megmutatták ezen az estén, hogyan kell játszani igényes etnodzsessz muzsikát fesztelenül, menyegzőhöz méltón.

CZÉGÁNY PÁL

Falutekergő- műemléki séta Pulán

„Mint hogy minden jó rendtartásnak feje és fundamentuma az isteni félelem és tisztesség...” - ehhez tartják magukat évszázadok óta a pulaiak.

Pulára szervezték a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal rendezői a keddi túrát, Tűzre-vízre vigyázzatok! címmel. A túra a Szent Flórián-kápolnától indult reggel tíz órától, Balázsik Tamás művészettörténész vezetésével.

A kora reggeli hideg ellenére közel harmincfős csoport indult el a kápolnától a római katolikus templomba. A kórsétán többnyire idősek és középkorúak vettek részt, de néhány fiatal is érdekelték Pula műemléki épületei.

A templomból rengeteg információval kirándultunk vissza a Szent Flórián-kápolnába, majd az Esterházy-vadászkastélyhoz. Az épület egy német hölgy tulajdonában van, aki 1988-89-ben újjátarta

fel az ingatlant.

A néni nagyon kedves volt, mert megengedte a csoportnak, hogy bemenjünk az udvarra és mutatott néhány képet az épületről a legutolsó felújítás előtről. A kastélyból a Kis utca 43. szám alatt található, XVIII-XIX. század fordulóján épült családi, tornácos parasztházba sétáltunk tovább. Első látásra többen azt hittük, hogy nem is lakóház, hanem valami múzeumféle, mert a felújítások jelentősen nem alakították át. Szerencsénkre a tulajdonos itt is megengedte, hogy közelebbről megtekintsük az otthonát, sőt néhány, a házzal egyidős bútort is eredeti állapotában láthattunk. Az utolsó előtti állomásunk egy másik, kevésbé jó állapotban lévő családi ház volt. Mindezek után az 1848-ban épült Régi iskolához mentünk a már felmelegedett időben; az iskola-épület most falumúzeumként üzemel. A szervezők mindenkit megkínáltak egy kis pogácsával és borral, majd Tóni bácsi történeteket mesélt a falu múltjáról. Legvégül felmentünk a templom tornyába megnézni a harangokat a déli harangzó után.

A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal minden napra szervez túrákat a Völgyben.

Nagyfi Tamás

Ifjú tehetségek

„Nos, akkor mit szeretnétek beletenni? Én azt gondoltam, hogy esetleg Benjamin útját, a vízi tündért, meg a sakk-táblát, és a hazatérését, a gyógyfűves rész túl sok lenne már...” – mondta a vörös hajú rendező az öt körbeülő gyerekeknek. Többnyire csak lányok voltak, nagyszájúak, fegyelmezetlenek, s a legfontosabb: tehetségesek! Ők az eljövendő generáció ígéretes színészpálántái, akik egy igen kedvelt mesét feldolgozó színdarabban készülnek bemutatkozásukra.

„Én, én tudom, én akarom, van egy ötletem!” - válaszolta Viola – jelentkezés nélkül -, a többieket meg sem várva, üvöltözve, miközben majd kiesett a székéből. Nem véletlenül mondtam, hogy fegyelmezetlenek, kissé szeleburdik. De hát milyen is lehetne egy gyermek 8-10 évesen, amikor tudja, hogy hamarosan szerepelhet. Természetesen nem mindegyik gyerek szeret a középpontban lenni, de ezek a kislányok ez alól kivételek. Pont ezért is jelentkeztek, ők szeretnek a rivaldafényben lenni, tervezgetni, színészkedni...

A megbeszélés közepét egy kislány és az anyukája szakította félbe. Lilla

egy hatalmas szalmakalappal a fején, megszeppenve nézett ránk. „Ha esetleg nem baj, akkor a mai megbeszélés zártkörű lenne” – hadarta az előadó nő. Lilla megijedt, de aztán beleegyezett, s felmászott a második sorban az ülőhelyére. Itt gondoltam azt, hogy már teljes a csapat – csak lányok..., nehéz lehet, mert a főszereplő ráadásul egy fiú. Valószínűleg ez nem okoz problémát, hiszen évszázadokkal ezelőtt csak férfiak játszhattak színházban, s vállaltak női szerepeket is.

A beszélgetést közbekiabálások, képtelen ötletek, s gyermekzsivaj tarkította. Nem lehet egyszerű a hölgynek – gondoltam. Ennyi gyerekkel bírni, s vasárnapig egy előadható színdarabot begyakoroltatni velük. Míg nem egy kérdés megütötte a fületem: „Tudja, én nem tudok itt maradni csütörtökön, nem igazán jó a rajztechnikám, nem hiszem, hogy a hasznukra válnék” – mondta ezt

egy 10 év körüli copfos kislány. Na, itt kiestem a székéből. Egy 10 éves gyerek ilyen stílusosan beszél, mint némely felnőtt sem. Ekkor döbbsentem rá, hogy ezek a nebulók nem véletlenül vannak itt, okuk van rá, hogy itt lehessenek, hogy játszhasanak, mert ők tehetségesek.

A bemutató augusztus 5-én lesz, mindenkit szeretettel várnak a Bárkakertben, Pulán. Addig is egy kis előzetes az előadandó meséből:

„Ez a mesekönyv azoknak a négy-tíz éves gyerekeknek szól, akik szeretik az izgalmas kalandokban bővelkedő elbeszéléseket. Benjámín, a főszereplő igen beteg, senki sem tudja meggyógyítani, ám egy titokzatos anyóka tizenhat gyógyfűből álló főzetet javasol neki. A tizenhatféle gyógyfűvet azonban a világ messzi pontjairól kell összegyűjteni, s ez csaknem lehetetlen vállalkozás! Benjáminnak egyetlen vigasza van csupán: a sakktáblája, amiről szerencsére kiderül, hogy nem hétköznapi sakktábla...”

Rapali Vivien

IMPRESSZUM

Főszerkesztők:

Papp László

Ress Tünde

Szabados Péter

Korrektor:

Szilvásy György Péter

Képszerkesztő:

Klacsán Margó

A cikkeket írták, szerkesztették és a fotókat készítették:

Bakos Csenge

Czégány Pál

Deák Kristóf

Jack János

Kárpáti Viktória

Keller Zsuzsanna

Kiss Katalin

Kovács Janka

Márkus Veronika

Nagy Klaudia

Nagyfi Tamás

Nyíri Beáta

Ördög Zsófia

Pánczél Klaudia

Pintér Edina

Porcsalmy Anna

Rapali Vivien

Takács Bence